

[Krag.]

tilbage til den gamle Udformning af Loven paa dette Omraade, idet han ønsker kort at sige, at Understøttelse ikke maa udbetales

„under Strejke eller Lockout til Personer, der omfattes af samme“

— saaledes er Ordlyden. Den højtærede Minister og det høje Ting vil erindre, at under Behandlingen af Lovforslaget i 1927, som nu er den gældende Lov, kom der paa dette Punkt en hel Række Bestemmelser ind, som nærmere uddybede, hvilken Adgang der under Strejke og Lockout kan være til at udbetale Understøttelse for de forskellige Kasser, og hvilke Arbejdergrupper der i Henseende til Ledighed, selv om de ikke direkte er Skyld i denne gennem Strejke og Lockout, kommer ind under de Bestemmelser, som hindrer, at der udbetales Understøttelse. Nu skal jeg erkende, at de Bestemmelser, som findes i den gældende Lov, er blevet til som Udtryk for et Kompromis, som Udtryk for en gensidig Bøjen sig ind mod hinanden fra Partiers Side, som ikke var helt enige med Hensyn til Udformningen paa dette Punkt, og jeg erkender derfor ogsaa, at denne Udformning er blevet en saadan, at den er vanskelig at administrere og kan berede Tvivl. Jeg kan udtale dette, fordi jeg, som jo til at begynde med har haft Administrationen af denne Ordning, har mødt Vanskeligheder. Derfor er vi ogsaa rede til at forhandle med den højtærede Minister paa dette Punkt om Muligheden af en bedre Udformning end den, der nu findes i Loven. Paa den anden Side har den ganske summariske Form, som Lovgivningen indtil 1927 havde, og som den højtærede Minister nu foreslaar at vende tilbage til, beredt Vanskeligheder i endnu større Omfang og foranlediget Arbejdsløshedsunderstøttelse under Former, som har rejst en stærk og i visse Tilfælde ogsaa berettiget offentlig Kritik. Derfor tror jeg ikke, at den høje Rigsdag bør følge den højtærede Minister i hans Tilbagevendt til den rent summariske Form, men jeg tror, vi bør med Ministeren optage til Overvejelse at finde en Form paa dette Punkt, som samtidig med, at man i det væsentlige naar til det, man har søgt at naa ved Udformningen af Loven i 1927, gør Loven lettere og simplere at administrere, end den gældende Lovgivning er.

Paa et enkelt Punkt i den samme Paragraf foreslaar den højtærede Minister en Ændring, som jeg er meget betænkelig ved. Den højtærede Minister foreslaar

nemlig, at det skal være Fortjenesten og ikke Timelønnen, der skal være bestemmende for, om der kan udbetales Understøttelse til en Person, som har vægret sig ved at overtage et anvist Arbejde. I den gældende Lov siges det, at det er ikke fyldestgørende Grund til at vægre sig ved at overtage et anvist Arbejde, at Lønnen for Arbejdet er lavere end den Timeløn, som hviler paa Organisationsaftalerne. Her siger nu den højtærede Minister, at Ordet Timeløn bør erstattes med Ordet Fortjeneste, og derved fører den højtærede Minister ind i Loven hele Akkordsystemet og hele den absolutte Usikkerhed, som er knyttet til Konstateringen af, hvad der i givet Tilfælde er den rimelige Fortjeneste ved Udførelsen af dette eller hint Arbejde eller ved Overtagelse af Arbejde paa dette eller hint Omraade. Jeg tror, at den Usikkerhed, som her skabes ved, at man forlader Timelønsatsen og gaar over til Akkordsatserne, er af den Art, at den vil gøre Bestemmelsen, som er af saa overordentlig Betydning, i § 20, Stk. 2, betydningløs, og dertil vil mit Parti og jeg ikke kunne medvirke.

Den højtærede Minister har ladet udgaa de Bestemmelser i Arbejdsløshedslovens § 17, tror jeg det er, som sikrede Kommunerne en vis Del af den Understøttelse, som udbetales til Alimenterer, og den højtærede Minister siger i Bemærkningerne, at det har han gjort af flere Grunde, men jeg forstaar, at Hovedgrunden er den, at en saadan Bestemmelse slet ikke har sin naturlige Plads i Arbejdsløshedslovgivningen, men maa ordnes paa anden Maade og paa andet Sted. Det er jeg i og for sig ikke uenig med den højtærede Minister i, men paa den anden Side er der ingen, der bedre end den højtærede Minister ved, hvilke Ærgrelser Kommunerne har af Alimentererne, og hvilket varmt og levende Ønske der er i Kommunerne om at kunne om ikke komme disse Folk til Livs, saa dog alligevel sikre sig en vis Refusion af de Beløb, som de maa udlægge for disse Personer. Det er i og for sig, synes det mig, ret naturligt, at Adgang dertil gives Kommunerne, hvad saadanne Alimenterer angaar, som faar Arbejdsløshedsunderstøttelse, og derfor kunde jeg ogsaa i 1927 gaa med til, at en saadan Bestemmelse kom til at staa i Loven, men hvis den højtærede Minister vil sikre, at han paa anden Maade giver Kommunerne den samme Ret, som de hidtil i Henhold til Arbejdsløshedslovgivningen har haft, hvad Alimenterer angaar, skal jeg være meget rede til at gaa i Forhandling med